

Ajatuksiani, mutta lyhyesti ja epäselvästi

Hei. Oon semmoinen 13-vuotias tyyppi. Pyydän, ettette iän perusteella kuitenkaan vielä tuomitse. Tää voi hyvinkin olla pitkä ja epäselvä teksti, joten valmistaudu?

Mä en koskaan oo oikein pystynyt kommunikoimaan muiden ikäisteni kanssa "samalla tasolla". Niin, en oikeastaan osaa tuota ilmaista selkosuomella. Aina ollut enemmän introvertti, hankalaselkoisempi, "elellyt omissa "maailmoissani" niin kuin jotkut opettajat sanoi musta. Viime parina vuotena tämä taakka on alkanut painaa vähän enemmän. Tää tunne. Se on niin outo. En mä sitä muulla voi esittää teille, kuin vaan sanomalla näin; musta ei tunnu ihmiseltä. Aika hiton outo lause todeta tosta vaan.

Mä tunnistan ja tiedostan olevani ihminen. Mulla on ihmisen anatomia; pää, torso, raajat, juuri kuin muillakin ihmisillä. Mulla on aivot, joilla ajattelen, joskus ehkä liikaakin. Sydän, jolla saatan tuntea tunteen tai pari, juuri kuin muutkin ihmiset, tai ainakin melkein. Kaikesta huolimatta, ihmisten keskuudessa- ikäluokasta, kansallisuudesta, kaikesta välittämättä- mun sisimmässä se erilaisuuden tunne, se epäinhimillinen tunne, palaa aina ikikirkkaana ja polttee sisuksia. Ihmiset tuijottaa mua. Niiden ilmeet kertovat mulle "Mikä sinä olet?", "Sinä et kuulu tänne", "Sinun ei kuulu olla", ne katsoo ihan kuin niiden edessä olisi jotain hirveätä, jotain niin kuvottavan epäinhimillistä. Mä voin yrittää sulautua joukkoon ja seiniin. Mä yritän, yritän niin kovasti ja epätoivoisesti, mutta se ei lopu, se tunne ei lopu eikä ne hirvittävät katseet. Näytteleminen ei auta, se ei riitä. En mä riitä tähän, en siten muuhunkaan, mihinkään, minnekään, kellekään.

Vasta hiljattain tää mun erikoinen käytös, ajatustapa, minä, on vähän enemmän auennut, ei vain mulle, myös kaikille muillekin. Mulla on todennäköisesti ADHD tai asperger. 13 vuotta tässä meni ja vasta nyt aikuiset tajusivat "Hei, tämä ei ole normaalia" sen sijaan, että sivuuttaa sen niin kauniilla tekosyillä, kuten "se on vaan sitä murrosikää", "se on vaan kypsä ikäisekseen". Siinä meni noin kaksi vuotta itsevihaa, koska en ole hitto neurotyyppinen, omituista tyhjyyden tunnetta rinnassa, kahden kaverin itsemurhayritykset ja läheisen kuolema. Wow, mahtavaa, aikuiset, bravo! Hoiditte asian kotiin, niin kuin te aina teidän päättömien, fasistisien, kapitalistisien ajatuksien kanssa teette.

Mä olen yhä eksyksissä kaiken kanssa. Lukiojutut ahdistaa, koska en tule elämään edes 16-vuotiaaksi kiitos ilmastonmuutoksen, Trumpin ja muiden idioottimaisten asioiden takia. Miten mun pitäisi tietää, mitä mä haluan tulevaisuudelta? Hädin tuskin pysyn järjissäni ja nyt pitäisi jo olla koko elämä selvillä.

Kirjotan tätä juuri nyt joskus yhdeltä yöllä. En pysty kunnolla edes keskittymään (kuten normaalia), joten tässä luultavimmin on sata kirjotusvirhettä ja tuhansia hämmentäviä lauseita, ehkä tää on kaikki vaan random sanoja sidottuina yhteen kaikille muille. En ihmettelisi. Useat asiat ja sanat, mitä mä

sanon, on vain mulle itselleni ymmärrettäväksi. Kiitos siitäkin, rakas neurodiversiteettini.

En tässä syventynyt kauheesti tohon ADHD/asperger juttuun, mun oireisiin jne., mutta siis joo. On hyvin yleistä, että niihin juttuihin liittyy masennus ja ahdistus, joten älkää alkako wanna-be ammattilaismaisiksi psykologeiksi sitten.

Source URL:

<https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2021/ajatuksiani-mutta-lyhyesti-ja-epaselvasti>